

Acaronar la música

Text > GERARD BAGUÉ, director

Tot i els avenços tecnològics, la música s'escolta avui entre el gran públic amb una qualitat molt inferior que anys enrere. La sorprenent afirmació la fa un dels tècnics d'estudi que apareixen al «Dossier» d'aquest número. Si mirem el nostre entorn, de seguida ens adonem que deu tenir part de raó. La compressió dels arxius d'àudio en formats com els MP3, els cascos de baixa qualitat o l'ús generalitzat de petits altaveus sense fils han fet realitat aquesta paradoxa. Queden lluny els temps en què els melòmans es procuraven costosos i voluminosos aparells d'alta fidelitat o els locals públics adquirien prestigi amb la compra de determinades marques d'amplificadors o d'altaveus. Si retrocedim als temps anteriors a l'alta fidelitat, fins i tot els històrics bordells de la ciutat, com per exemple El Racó, ja atreïen públic només per tenir una gramola de darrera generació única a la ciutat. L'avenç tecnològic associat a la rebaixa de qualitat és un fenomen que també hem vist en el món audiovisual, quan s'ha popularitzat la visió dels films i sèries en tauletes o ordinadors portàtils. També cal posar en aquest sac els excessos de la pirateria, perquè l'afany de poder veure a casa un film que encara feia carrera comercial als cinemes comportava versions filmades d'estranguis a la mateixa sala, amb qualitat ínfima, so de caverna i amb l'afegit d'una banda sonora d'estossecs i espetec de crispetes. Tot plegat, no ens enganyem, és compatible amb la proliferació de televisors 4K i equips de so insuperables.

En aquest context, no ens ha de sorprendre que aparegui una onada *vintage* que

revalora l'estètica i la sonoritat dels discos de vinil i de les cassetts, un retorn al món analògic. També hi ha estudis especialitzats a reproduir les condicions de gravació del passat. Cada cop més músics aposten per comercialitzar, juntament amb el llançament digital, edicions limitades de les seves cançons en discos i cassetts. És evident que el món digital ha fet perdre la fascinació dels objectes. Tot és al núvol, en arxius de bits sense forma ni color. Això democratitza la creativitat a l'hora d'arribar a l'usuari (hi pot haver èxits sorpresa que gràcies a les xarxes socials passen al davant de grans campanyes de màrqueting) però també treu la personalitat que el disseny atorga al producte final.

El periodista Carles Capdevila preguntava a George Steiner en una entrevista al diari *Ara* sobre el col·leccionisme i les aficions curioses. La conversa se centrava, òbviament, en els llibres i la seva possible desaparició com a objecte físic, però citant Nietzsche, Steiner anava més enllà i argumentava una raó essencial per justificar determinades aficions a col·leccionar, per

absurdes i anodines, que puguin semblar: «Si li interessa una cosa (no importa què: col·leccionar segells o menjar pastissos de xocolata), si li interessa apassionadament, no pot passar-li res, perquè forma part d'alguna cosa més gran que vostè mateix». És també tot un al·legat a favor dels *frikis*. Tenim a l'abast tota la música a l' Spotify pagant una quota mensual, però

ens costa sentir que és nostra, fins i tot si creem llistes personals. Per això sempre hi haurà romàntics que mantinguin viva la flama del col·leccionisme, els que necessiten veure i tocar la música per estimar-la amb tota la intensitat possible.

>> Tocadiscos vintage.